

началото не може да се явява на Русити и да ся работи съ Русити, защо ный сме извъстени добръ, че тя е противна на днешната Руска политика, и Русити, ако иж знаятъ подробно, ще иж развалитъ, и ный днесъ не сме въ Русииж нито подь Рускж защитж, но въ Сърбиіж, че ако сутра каже Княза: възбранявамъ вы, пыта ся, щжтъ ли тогава Рускити консули да можтъ да принудятъ Княза да ни пусни: за после ный можемъ да търсимъ тѣсно сближеніе съ Русити, а за сега никакъ“. Обръщайки се следъ това къмъ д-ръ Селимински, Раковски, го запиталъ: защо му е било нужно пълномощно отъ браилчани, щомъ е търсилъ препоржка отъ рускитѣ консули, и защо, като е мислѣлъ да работи съ руситѣ, идва сега при Раковски и му иска препоржка? При такова едно поведение, Селимински може да мине въ негови очи само за „руски шпионинъ“ и за „български предателъ“. На което Селимински възразилъ, че ималъ „такива инструкции“ и че не смѣялъ нигде да съобщи за своитѣ „релации“ съ Раковски... Но Раковски не приелъ да преговаря съ човѣкъ, който има руски инструкции, и безъ стѣснение обвинилъ пратеника на браилчани, „че разваля една обща и свята работа“ и че си навлича „общонародно проклетство“, като опропастява толкова хора, събрани около Раковски. Селимински, обаче, се турилъ въ връзка съ Гарашанина, чрезъ посрѣдството на Влангали, и когато разбралъ, че сърбитѣ сж готови да подкрепятъ българското дѣло, останалъ съ „надутъ носъ“. Нему било крайно неприятно, че не влѣзли тъкмо съ него въ дипломатически преговори... Когато Раковски му заявилъ, че ще прати хората си при него, да му поискатъ смѣтка, защо като пратеникъ на Браила ги държи въ неизвестность, Селимински се изплашилъ и побѣгналъ въ руското консулство, отгдето пкъкъ се „качердисалъ“ въ Земунъ, „като че нѣкой го гони“.

Нататкъ писмото, тѣй важно за разясняване на историческитѣ събития, изтъква предъ браилчани, какъ Селимински се билъ съгласилъ, види се, още въ Букурещъ съ руския консулъ, „да имъ заслужи нѣщо пакъ и да се ползува той лично каквото си е билъ нѣкогы“, и какъ консултътъ му далъ инструкции до руския консулъ въ Виена, Балабиновъ. Въ Виена Селимински останалъ 7—8 дни, като взелъ отъ Балабинова инструкции и препоржчително писмо до Влангали, консула въ Бѣлградъ. Когато тукъ го запитали за българитѣ виенчани,